

บทที่ 363

หลังวันที่ 26 ตุลาคม 2017 ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ แม่น้ำตา ลูกจะได้แห้งเหือดแล้ว แต่ความอาลัยอาวรณ์ เช่นเดียวกับคนไทยอีกเกือบเจ็ดสิบล้านคนที่มีความรู้สึกเช่นเดียวกับลูกยังคงมีอยู่ในหัวใจและคงจะยังอยู่ตลอดชีวิตของผู้ที่ได้เกิดมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของปวงชนชาวไทย

จากหัวใจที่ว่าเหวและความระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ท่านได้ทรงทำเพื่อประชาชนคนไทยตลอดระยะเวลา 70 ปีที่ทรงครองราชย์ ลูกเขียนอะไรไม่ออกนอกจากแค่รำพึงเงิบๆ ในใจถึงสองประเด็นหลักๆ เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

1. สัจธรรมของการเกิดเป็นมนุษย์ เราคงได้ยินเสมอๆว่าการเกิดแก่เจ็บตายนั้น เป็นเรื่องสัจธรรมของชีวิต หลังจากน้ำตาได้หยุดไหลรินหลังวันถวายพระเพลิงแล้ว สัจธรรมข้อนี้ได้ฉายแสงเจิดจ้า มนุษย์เรานั้น ไม่ว่าจะเกิดมาเป็นใครหรือฐานะันดรใด ในที่สุดก็ต้องจากโลกนี้ไป
2. มนุษย์เกิดมาทำไม? เป็นคำถามที่ถามได้ แต่ไม่มีคำตอบ พวกเราทุกคนไม่ได้อยากเกิดมาเอง แต่บิดามารดาเป็นผู้ให้กำเนิดเรา แต่เมื่อเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว เราต้องดำรงชีวิตให้ “คุ้ม” กับความเป็น “มนุษย์” หรือสัตว์โลกผู้ประเสริฐให้มากที่สุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ทรงเป็น “มนุษย์พิเศษ” เป็นหนึ่งในประชากรโลกเจ็ดพันล้านคนที่ทรงสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายให้แก่ประเทศไทยและพสกนิกรของพระองค์ ยากที่จะหาบุคคลอื่นใดในโลกนี้มาเปรียบเสมือนได้ แม้ในขณะนี้ พระองค์จะมีทรงอยู่กับพวกเราแล้ว แต่คุณงามความดีและพระราชกรณียกิจของพระองค์จะยังคงอยู่คู่กับประเทศไทยตลอดนิรันดรกาล

แต่ในความเป็นมนุษย์ของพวกเราตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ ละ มีได้หมายความว่าเราต้องเกิดมาในตระกูลร่ำรวยมียศถาบรรดาศักดิ์ เราจึงจะทำความดีได้ เราสามารถทำความดีไม่ว่าเราจะเกิดมาเป็นลูกใครหลานใคร ตระกูลใหญ่เล็กแคไหน หรือมียศถาบรรดาศักดิ์หรือไม่ ด้วยการเป็นคนซื่อสัตย์ ขยัน อดทน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีใจเมตตา ฯลฯ และที่สำคัญที่สุด เป็นคนมีความรักที่จริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และรู้จัก “ให้” เราไม่ต้องรอจนตัวเองเป็นมหาเศรษฐีจึงจะ “ให้” ได้ มีมากให้มาก มีน้อยให้น้อย หรือแม้ไม่มีพอเราก็ “ให้” ได้ “ให้” ตัวเราในการรับใช้ ในการทำความดีใจละ ด้วยว่าวันหนึ่งเราก็ต้องจากโลกนี้ไป แล้วสิ่งที่จะคงอยู่เกี่ยวกับตัวเราก็คือสิ่งต่างๆ ที่ได้ทำไว้นั่นเอง คนไหนที่เป็นคนดี แม้จะไม่ใช่นักสำคัญของชาติบ้านเมืองหรือของสังคม ลูกหลานผู้รู้จักก็จะจดจำได้ว่าคนๆ นี้เป็นคนดีนะ เสียตายและคิดถึง คนไหนเป็นคนโกงคนทู่จริต ประพฤติมิชอบ ฯลฯ เวลาจากโลกนี้คงจะมีแต่คนพูดว่า “ชีวิตก็มีแค่นี้แหละ ไม่รู้จะกอบโกยไปทำไมเยอะเยอะ ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้”

แล้วลูกก็คิดถึงกลอนบทนี้

นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา

ปกติในยามที่ลูกมีความรู้สึกที่ไม่ปกติมากๆ ไม่ว่าจะเป็นการดีใจ เสียใจ เศร้า หรือเจ็บปวดมากๆ ลูกมักจะเขียนบทกลอนเพื่อนเป็น “การฉลอง” หรือ “การถอนพิษ” แต่แปลกมากที่ในช่วงปีที่ผ่านมามาทั้งปี ลูกเขียนบทประพันธ์อะไรไม่ออกเลย ในการถวายความอาลัยแก่ในหลวงรัชกาลที่ 9 แม้จะพยายามหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ปรากฏว่าลูกสาวคนเล็กของลูกซึ่งปกติไม่ค่อยชอบเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองกลับได้เขียนกลอนบทหนึ่ง ซึ่งลูกรู้สึกว้าวเพราะมาก ถวายแด่พระองค์ท่าน ลูกขอนำมาใส่ไว้ในบทสวดนี้ของลูก พระเจ้าข้า

สยามราษฎร์ น้อมนบ ก้มลงกราบ
ศิระราบ พร้อมภักดี สมัคสมาน
หยาดน้ำตา ไหลหลัง สุดประมาณ
ส่งพระภูบาล เสด็จสวรรคต นิจนิรันดร์

แม่แผ่นดินฟ้า เมฆา ทิวแห่งหล้า
เหล่าอาชา คชสีห์ คชสาร
นกวิหค หกเหิร เหนือพระลาน
ต่างกราบกราน องค์พระภูมิพล

ธ ปกป้อง คุ่มครอง ไทยสยาม
ธ ปกป้อง ทุกลม มิให้หมอง
ธ บัดเป่า ทุกคาม พ้องปรองดอง
ธ ปลอดปล่อย ทั้งผอง ปลอดภัยพาล

ธ สถิต เหนือฟ้า สุราลัย
ธ สถิต ในใจ เหล่าปวงข้า
ธ สถิต ท่ามกลาง ชาวประชา
ธ สถิต ทุกรา ตราบตราตรีง

“ใครเชื่อในเรา แม้ตายไปแล้วก็มีชีวิต” ยอห์น 11:25

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดเหนื่อย

